

Hồi 7

Tiểu Uyển

Mã Như Long đã say. Ngồi uống rượu cùng người mình tin tưởng thì dễ say. Mã Như Long tin Đại Uyển, cũng tin Du Ngũ. Khi một người có tâm sự không vui, gặp nhiều điều oan uổng, thì càng muốn uống rượu nên càng dễ say. Tuy Mã Như Long tin rằng sẽ có ngày y giải được mọi tội danh của mình, nhưng lúc này y không khỏi cảm thấy rất buồn bã.

Dùng chén lớn uống rượu, hết chén này đến chén kế, uống mãi rồi cũng say. Mã Như Long đã uống suốt mấy ngày nên y chắc chắn đã say. Kẻ say thường thốt ra những lời hoặc làm những chuyện mà khi tỉnh lại không nhớ rõ lắm. Dù có nhớ lại thì cũng mơ hồ như một giấc mơ, tựa như lời người khác nói, chuyện người khác làm chứ không phải của mình.

Mã Như Long nhớ mơ hồ là hình như y có nói mấy câu mà y nghĩ lại cũng giật mình. Lúc ấy ai nấy đều đã say cả, y đột nhiên cầm lấy tay Đại Uyển và nói:

- Ta cưới cô được không ?

Đại Uyển bật cười, cười không ngớt, cười đến độ thở không ra hơi, gắng gượng lắm cô mới hỏi:

- Tại sao người muốn cưới ta ?

- Vì ta biết cô đối với ta rất tốt, vì trong lúc những người khác đều nghi ngờ ta, xem ta như hung thủ giết người, đều muốn giết ta, chỉ có cô tin ta, chỉ có cô chịu giúp ta.

Mã Như Long nói thật. Kẻ say thường nói thật hết những suy nghĩ trong lòng.

Đại Uyển không tin:

- Người muốn cưới ta, chẳng qua vì người uống say rồi, đợi đến lúc người tỉnh lại thì người sẽ hối hận.

Tuy cô đang cười, nhưng nụ cười dường như mang vẻ chua xót:

- Đợi đến khi người nhìn thấy những cô gái ưa nhìn hơn ta nhiều, lúc ấy người sẽ càng hối hận hơn. Ta vừa xấu xí, quái dị, vừa dữ, so ra không biết có bao nhiêu cô gái khác đẹp hơn nhiều.

Bây giờ Mã Như Long đã tỉnh táo, nhưng lại không nhớ ra Đại Uyển có nhận lời hay không. Chính y cũng tự hỏi:

"Nếu cô ấy nhận lời, thì bây giờ ta có phải đã hối hận chẳng ? Bây giờ ta có còn muốn cưới cô ấy chẳng ?"

Chính y cũng không có câu trả lời.

Ngay lúc đó, Mã Như Long nhìn thấy một cô gái đẹp hơn Đại Uyển rất nhiều.

Lúc y tỉnh dậy thì đã không còn ở trong nhà bếp kia, Du Ngũ và Đại Uyển cũng không có mặt. Y tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trên một cái giường không rộng lắm, nhưng rất êm, rất thoải mái, lại có hương thơm. Giường nằm trong một căn phòng không lớn lắm, nhưng rất sạch sẽ, dễ chịu, và cũng rất thơm.

Ngoài cửa sổ có vài cây mai hoa, bên dưới khung cửa sổ có kê một bàn trang điểm con con. Trên bàn có để một tấm gương đồng, và một bình cắm hoa mai. Cô gái đang đứng cạnh bên hoa mai.

Hoa mai có nét tươi tắn mà cao quý, cô gái kia cũng giống như hoa, nét đẹp thanh thoát không chút phàm tục. Cô mặc áo màu đỏ tươi, nhưng sắc mặt lại trắng bệch, đôi mắt tuy sáng long lanh nhưng phảng phất một vẻ ưu tư khó diễn tả.

Cô gái đang nhìn Mã Như Long với một ánh mắt kỳ dị, nửa như hiếu kỳ, nửa như e sợ.

Mã Như Long vẫn còn bị nhức đầu, y không nhận ra cô gái này, cũng không nghĩ ra làm thế nào mình lại đến đây.

Cô gái vụt hỏi:

- Công tử có phải là Bạch Mã công tử Mã Như Long chẳng ?
- Chính là tại hạ.
- Vài ngày trước có phải công tử cũng có mặt tại Hàn Mai Cốc ?
- Phải.
- Công tử đã gặp Khưu Phụng Thành ?
- Cô nương cũng biết y ?

Cô gái gật đầu, nét ưu tư giữa đôi chân mày càng rõ, cô khẽ nói:

- Thiếp họ Tô, tên Tiểu Uyển, thiếp là người công tử muốn tìm.

Mã Như Long bây giờ mới hỏi:

- Nơi đây là đâu ? Tại sao tại hạ lại đến đây ?
- Có một vị Du Ngũ gia đưa công tử đến đây.

Tiểu Uyển trả lời câu hỏi đầu, sau đó mới giải thích tại sao cô chịu chứa một gã say lạ mặt:

- Du Ngũ gia nói là công tử chẳng những là bạn của Khưu Phụng Thành, mà còn biết tung tích của chàng nữa.

Mã Như Long cười gượng. Du Ngũ còn có thể đem y đưa đến đây được, chứng tỏ ông ta dĩ nhiên không say khướt như y. Mã Như Long chưa từng biết có người tử lượng cao hơn y, đột nhiên y cảm thấy dường như đã tự đánh giá mình quá cao. Y lại hỏi:

- Nơi đây là nhà của cô ?
- Thiếp không có nhà, nơi đây cũng không thể coi như nhà được.

Mã Như Long hiểu ý cô gái. Ý nghĩa chữ "nhà" chẳng phải nói đến một căn nhà, dù căn nhà có lộng lẫy đến đâu cũng không thể xem như "nhà".

- Thiếp vốn chỉ là ... một kỹ nữ ... của Di Phương Viện trong thành, từ nhỏ không mẹ không cha, nhờ Khưu công tử bỏ tiền chuộc thiếp ra, lại mua cho thiếp căn nhà này.

Tiểu Uyển cười buồn nói tiếp:

- Nhưng nếu Khưu công tử không có mặt, thì nơi đây làm sao gọi là "nhà" được ?

Mã Như Long bất giác thở dài:

- Không ngờ y là một kẻ đa tình như thế!

Một thanh niên thành danh thuộc dòng danh gia tử đệ như Khưu Phụng Thành, lại tỏ ra si mê một nữ nhân chốn thanh lâu như thế, thật là một câu chuyện khiến người rất cảm động.

- Tính Khưu công tử tuy cương cường, nhưng rất thiện lương, chưa bao giờ làm chuyện không phải với kẻ khác.

Nói đến Khưu Phụng Thành, trong mắt Tiểu Uyển tràn đầy tình ý ngọt dịu:

- Khưu công tử rất tốt với thiếp, lo cho thiếp từng chút, chưa bao giờ tỏ ý khinh miệt một kẻ như thiếp. Gặp được một nam nhân như thế, thiếp ... thiếp có chết cũng nhắm mắt được.

Mã Như Long nói:

- Cô và y đều còn trẻ, làm sao chết được.

Tiểu Uyển nở nụ cười càng thê lương hơn:

- Nhưng nếu công tử đến chậm một bước thì bây giờ đã không nhìn thấy thiếp.

Mã Như Long lập tức liên tưởng đến mộ huyết mà Khuu Phụng Thành đã đào.

- Trước lúc đi, Khuu công tử đã hẹn với thiếp đến tối hôm qua nhất định sẽ trở lại.

Mã Như Long hỏi:

- Nếu y không trở lại thì sao ?

Tiểu Uyển rầu rầu đáp:

- Thì có nghĩa là chàng đã xa rời nhân thế, đương nhiên thiếp sẽ đi theo chàng.

Giọng của Tiểu Uyển nói khẽ, nhưng tràn đầy quyết tâm, đã cùng thể non hẹn biển, thì quyết sinh tử tương hứa.

Mã Như Long nhắm mắt lại. Y cũng không biết Khuu Phụng Thành đang ở đâu, lúc Bành Thiên Bá, Bằng Siêu Phàm, và Tuyệt Đại Sư đuổi theo y, Khuu Phụng Thành không cùng đi với họ.

Một thương của Kim Chấn Lâm tuy chưa đến nổi trí mạng, nhưng vết thương của Khuu Phụng Thành hẳn cũng không nhẹ, một người bị trọng thương thì có thể đi đến đâu ?

Ngày hôm đó, cả bốn người đến Hàn Mai Cốc là vì lời mời của Bích Ngọc Phu Nhân, sau đó Bích Ngọc Phu Nhân có đến Hàn Mai Cốc chăng ? Phải chăng Khuu Phụng Thành đã được phu nhân đem về Bích Ngọc Sơn Trang ? Mã Như Long không dám chắc.

Tiểu Uyển vẫn chăm chú nhìn Mã Như Long, như chờ câu trả lời của y. Nhưng y chẳng thể nói những điều suy đoán trong bụng, y không muốn làm đau lòng cô gái si tình này.

Tiểu Uyển khẽ thở dài:

- Thiếp biết là chàng ta nếu không chết nhất định sẽ trở về đây, công tử còn giấu diếm làm gì ?

- Ta ...

Tiểu Uyển không đợi Mã Như Long nói hết, lại lên tiếng:

- Thật ra công tử không cần giấu thiếp, thiếp chỉ muốn biết chàng ta cũng si tình như thiếp thì trong lòng thiếp đã mãn nguyện lắm rồi.

Thái độ của Tiểu Uyển bỗng trở nên lạnh nhạt:

- Bây giờ trời sắp tối rồi, ở đây trai đơn gái chiếc không tiện, thiếp không dám giữ Mã công tử nữa!

Nói như thế chẳng khác đuổi khéo, có muốn nói thêm điều gì khác cũng khó mở miệng.

Mã Như Long chỉ có cách bỏ đi. Nhưng trước khi đi y nói:

- Ta biết ý cô đã quyết nên ta không muốn ngăn cản, nhưng hy vọng cô hãy chờ ba ngày, trong vòng ba ngày ta nhất định sẽ có tin tức của Khưu Phụng Thành cho cô hay.

Tiểu Uyển do dự, cuối cùng đồng ý:

- Vậy thiếp sẽ chờ thêm ba ngày.

Trời quả thật đã tối. Bên ngoài căn nhà là một con hẻm dài chật hẹp, sâu hun hút, nhà của Tiểu Uyển là căn cuối cùng trong con hẻm dài. Mã Như Long xốc áo kín lại, bước đi trong cơn gió lạnh.

Y muốn tìm Tiểu Uyển là để chứng thực lời của Khưu Phụng Thành nói hôm đó. Y không nghi ngờ Khưu Phụng Thành, nhưng thật không có manh mối nào khác ngoài chút này. Cũng như người sắp chết đuối, vớ phải thứ gì cũng ôm chặt.

Bây giờ Mã Như Long đã chứng thực Khưu Phụng Thành quả là một kẻ đa tình, tình cảm của cả hai người làm y cũng phải cảm động. Do đó y hy vọng có thể giúp đỡ họ, y mong rằng trong vòng ba ngày y có thể tìm ra tung tích Khưu Phụng Thành, để đôi tình nhân này được sum họp.

Tuy nhiên không hiểu sao Mã Như Long có cảm giác trong vụ này có chỗ không ổn, nhưng chỗ nào thì y không chỉ rõ được. Y có cảm giác là căn phòng của Tiểu Uyển hình như thiếu một vật gì đó, lại chừng như dư thừa vật gì đó. Thiếu gì, thừa gì, thì y không diễn tả được.

Đại Uyển không biết giờ đã tỉnh chưa ? Cô ta có bị nhức đầu như Mã Như Long chẳng ?

Y bỗng nhận ra mình đang quan tâm đến Đại Uyển. Cô gái xấu xí, ngang ngược này xem ra cũng có chỗ khả ái.

Chỉ tiếc là Mã Như Long không biết Đại Uyển từ đâu đến, cũng không biết cô đã đi đâu, cả hai vốn là bình thủy tương phù, lại mỗi người đi mỗi hướng, rồi đây chỉ sợ sẽ không còn gặp nhau nữa. Mã Như Long thở dài, quyết định không nghĩ đến Đại Uyển nữa.

Chiều đông đã tàn, đã cuối năm. Năm mới sắp đến, đúng là lúc nhà nhà sắm sửa bày biện, mua áo mới. Lúc này là lúc mỗi người đều phải có chút tiền dư trong túi, để mua sắm.

Phía ngoài con hẻm có bày một chợ hoa nho nhỏ, những thủy tiên, lạp mai vừa hé nở thật đúng lúc.

Một nữ nhân ra về chủ gia đình dắt nha đầu đi mua đồ vừa đi ngang, nào kim châm, mộc nhĩ, táo đỏ, bạch quả, măng khô, chất đầy một giỏ, tiểu nha đầu tay xách giỏ, mắt thì cứ nhìn những chậu hoa mai. Thiếu nữ mười lăm mười sáu, ai không thích đẹp ? Có ai không thích những cành mai tươi tỏa hương ?

Tiểu nha đầu không nhịn được bảo:

- Bà chủ ơi, mình mua thêm hai chậu hoa mai đem về được không ?
- Không được.

Nữ nhân kia nghiêm mặt trả lời rất dứt khoát.

Tiểu nha đầu vẫn chưa bỏ ý định:

- Hoa này đâu có mắc tiền, mua về ngắm cho đẹp sao không được ?
- Bởi vì ta không có hứng.

Tiểu nha đầu thở ra, lẩm bẩm:

- Bà chủ thiệt là, đại gia chỉ đi vắng có vài ngày chưa về, mà bà chủ đến ngắm hoa cũng hết hứng.

Tiểu nha đầu tuy không bằng lòng, môi hơi vầu, nhưng cũng xách giỏ bước theo nữ nhân tâm tình không vui kia. Đây chỉ là một chuyện vu vơ con con, chẳng ai để ý, nhưng Mã Như Long lại chú ý.

Một nữ chủ nhân của một tiểu gia đình, bên mình còn có tiểu nha đầu, vậy thì với khả năng của Khuê Phụng Thành dư sức chu cấp cho Tiểu Uyển, tại sao nhà Tiểu Uyển không có lấy một kẻ hầu ?

Trên bàn trang điểm của Tiểu Uyển có để một bình hoa mai, như mới hái đem vào cắm trong bình. Tiểu Uyển bảo là nếu Mã Như Long không đến kịp thì cô đã tự tử chết vì tình, như vậy làm sao cô còn tâm tình nào để đi hái hoa ?

Bây giờ Mã Như Long mới nghĩ ra trong nhà Tiểu Uyển thiếu cái gì, thừa cái gì. Đó là thiếu một tiểu nha đầu, nhưng lại thừa cành mai.

Cổng nhà Tiểu Uyển đã đóng. Trong con hẻm này toàn là nhà nhỏ, chỉ có nhà Tiểu Uyển so ra có phần rộng lớn hơn, tường cũng cao hơn, cánh cửa lớn bằng phẳng gỗ thật dày và chắc đã được cài lại bằng thanh gỗ.

Tuy nhiên nếu Mã Như Long muốn vào thì không có gì khó. Từ năm mười mấy tuổi y đã đủ sức nhảy lên một bức tường như thế, khinh công và kiếm pháp của Thiên Mã Đường được giang hồ xếp hạng cực cao. Mã Như Long đã có chút nghi ngờ Tiểu Uyển, y nên leo tường vào âm thầm quan sát động tĩnh trong nhà Tiểu Uyển. Y cũng biết muốn thấu rõ mặt thật của người thì phải xem xét kẻ đó lúc họ không thấy mình.

Rất tiếc Mã Như Long không làm chuyện rình mò như vậy được, chẳng những chưa bao giờ thử qua, mà sau này cũng chẳng thể làm được. Do đó y chuẩn bị gõ cửa.

Đúng lúc y định đưa tay gõ cửa, Mã Như Long bỗng nhiên nghe thấy một âm thanh kỳ lạ.

Y nghe được tiếng người cười. Tiếng cười chẳng phải âm thanh kỳ quái, trên đời tuy có nhiều chuyện bi thương bất hạnh, nhưng đi đâu cũng có thể nghe được tiếng cười.

Mã Như Long cảm thấy kỳ lạ là vì đó là giọng cười của nam nhân phát ra từ trong nhà.

Đây là căn nhà của Khuê Phụng Thành mua cho Tiểu Uyển, nơi đây chỉ có mình Tiểu Uyển, tại sao lại có giọng cười của nam nhân ? Đêm yên tĩnh, con hẻm vắng lặng, tiếng cười tuy vang lên gần gũi nhưng Mã Như Long nghe rất rõ.

Những người có dính dáng đến chuyện này bất kỳ lúc nào cũng có thể mất mạng đột ngột. Có những kẻ trước khi giết người thường hay cười. Bây giờ có phải có kẻ sắp giết Tiểu Uyển diệt khẩu chăng ? Mã Như Long không chần chừ gì nữa, vọt lên tường nhảy vào trong.

Trong nhà có lò lửa, gian phòng phía đông có cửa sổ hướng phía tây, một cánh cửa sổ vừa được chống lên. Đứng trên cây tùng lẫn giữa các cây hồng mai, thì vừa tầm nhìn qua cửa sổ để thấy Tiểu Uyển đang đứng trong phòng.

Mã Như Long từ ngoài nhảy lên tường vào trong, đáp xuống đúng ngay cây tùng. Y không có ý rình chuyện riêng của kẻ khác, nhưng y đã nhìn thấy Tiểu Uyển, chẳng những thế y cũng thấy một nam nhân.

Mã Như Long không thấy mặt nam nhân kia, người này đưa lưng về phía cửa sổ, đang ngồi dựa trên một chiếc ghế nệm. Mã Như Long chỉ nhìn thấy chân của người kia buông thỏng bên ghế. Chân mang giày rất tốt, rất sang trọng, loại giày mà chỉ có hạng công tử phong lưu giàu có mới mang.

Tiểu Uyển đang đứng trước mặt người này, nhìn y một cách kỳ lạ, cô bỗng cười nhạt:

- Người thật lòng muốn ta chết ?

Nam nhân kia cũng cười lạnh lùng:

- Cô tưởng ta không dám à ? Tưởng ta sợ cô à ?

Tiểu Uyển nói:

- Được, người muốn ta chết, ta sẽ chết cho người xem.

- o O o -